

Σε πόσα λάθη μπορείς να πέσεις στις σχέσεις σου με τα οχήματα; Σε τόσα, όσα και στις σχέσεις σου με τους ανθρώπους.

Αρκετά είναι τα μικρά και τα αδιάφορα. Ελάχιστα ή ένα σοβαρό όμως, συχνά αρκεί. Το οποίο συνήθως, σημαδεύει και το υπόλοιπο της ζωής σου.

Εκ των πραγμάτων, οι πιθανότητες είναι λιγοστές. Πιθανότητες, είτε για τη σωστή επιλογή, είτε για το μεγάλο λάθος. Ακόμα πιο σπάνιο είναι να συμβούν και τα δύο. Το θέμα είναι πότε, με τι σειρά θα σου συμβούν και με τι πλούτο γνώσεων θα το διαχειριστείς.

Το είδος των σχέσεων, διαμορφώνει και το είδος του λάθους. Όσο πιο ελιτίστικη η σχέση τόσο πιο απόμακρο, τόσο πιο βαθύ το λάθος, αλλά και τόσο πιο ξεχωριστή η διαδρομή, μέχρι αυτό και τόσο πιο χρήσιμη η εμπειρία, μετά από αυτό.

Η δική «μας», ελιτίστικη, περίπτωση ξεκίνησε τον Μάιο του '68, όταν για πρώτη φορά έδωσε παράσταση ο Clark στο Τατόι, και έγραφε όλο το πέταλο με το πλάι, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα μπλε καπνούς από το κάψιμο κάποιων «ξύλινων» goodyear.

Συνεχίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του '70 τότε που ο Τάκης Πιρπιρής

αρθρογραφώντας στους «τροχούς» αναφερόταν στον συνοδό βάζοντας θηλυκό άρθρο.

Τότε που έγραφε:

«*Η Έσκορτ του Μάκινεν*»,

ή

«*προετοιμασμένη από τον Ντεήβιντ Γούντ εμφανίστηκε ολόλευκη στο Τατόι...*».

Συμπεριφερόταν όπως ακριβώς και μισό αιώνα νωρίτερα ο Καζαντζάκης με την λέξη παράδεισος. Με άρθρο θηλυκό.

Στα τέλη της δεκαετίας του '70 ήρθε ο «χοντρός» με το «μακρυμούρικο» στην αρχή, με τα άλλα γκρουπ 1 στη συνέχεια, για να αναστατώσει για τα καλά το κατεστημένο. Άνοιξη του '78, τότε που βάφανε με κίτρινο «μανόν» τα φωτιστικά στοιχεία για να τρυπούν καλύτερα τις ομιχλώδεις νύκτες της Ηλείας, σε εκείνα τα ταπεινά μεν, αλλά τόσο ενδιαφέροντα δίπορτα 1300άρια, που ζαχάρωνα καθώς χάνονταν από τον «Ξένιο Δία».

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η ζωή συνεχίζεται, ο ίδιος αγώνας είναι πια ημερήσιος, και η συνοδος μου λευκή, ένα ex D. Sutton όχημα, προσεγγμένο εξωτερικά, περισσότερο κουρασμένο εσωτερικά αλλά δικό μου και ξεκινάμε πάλι από τον «Ξένιο Δία». Η σχέση έχει ολοκληρωθεί και θα περίμενε κανείς πως αφού είχε τη σφραγίδα της ωριμότητας να είχε και διάρκεια. Περιπλανηθήκαμε λοιπόν από την Αλφειούσα ως τη Ζίτσα, από τη Ανάβρα, ως τη Χαλανδρίτσα και από τον Επτάλοφο ως τα Αθίκια με κρύα και με καύσωνες, με σκόνες και με λάσπες, με χαρές και απογοητεύσεις, μήνες 20 ακριβώς.

Κάποια στιγμή, όταν νόμισα ότι τα προβλήματα και οι υποχρεώσεις μου ήταν περισσότερα από τις παροχές του, ενώ ταυτόχρονα θέριευε μέσα μου ο υποβόσκων και λανθάνων αυτοκινητικός νεοπλουτισμός και μεγαλοϊδεατισμός αποφάσισα να χωρίσουμε.

Έφυγε για τη Λακεδαιμονία και εγώ για τη Γερμανία (Manta). Δε χρειάστηκε περισσότερο από ένας μήνας και ένας αγώνας για να διαγνωσθεί το μέγεθος του σφάλματος. Οι καλύτεροι 20 μήνες της αυτοκινητικής μου ζωής είχαν περάσει ανεπιστρεπτί και η ιδέα ότι το ίδιο συνέβαινε και σε εκείνο όχι μόνο δεν ανακούφιζαν τον πόνο, αλλά αντίθετα μεγαλώνουν, ακόμα, το σφάλμα μου.